

Arrest

nr. 286 199 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 / 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 september 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 6 september 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 september 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 maart 2022 dient de verzoeker, die verklaart de Kosovaarse nationaliteit te hebben, een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 26*quinquies*. Op deze bijlage 26*quinquies* wordt onder meer het volgende vermeld:

“(…)

*die in het kader van deze procedure woonplaats kiest te
R.(...)weg (...),
(...)"*

Op 17 juni 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) dat dit verzoek kennelijk ongegrond is.

Op 6 september 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*). Deze beslissing is de thans bestreden beslissing, die per aangetekende brief van 8 september 2022 naar het adres "R.(...)weg (...), (...)" wordt verstuurd. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

*naam : S. (...)
voornaam : D. (...)
geboortedatum : (...).1972
geboorteplaats : D. (...)
nationaliteit : Kosovo*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/06/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

*In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“aangezien de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd betekend/ter kennis gebracht t.t.z. op het adres 'R.(...)weg, (...) te (...)’;

aangezien dit echter niet de gekozen woonplaats van verzoeker is én hij slechts kennis kreeg van de bestreden beslissing doordat de bewoner van het adres 'R.(...)weg, (...) te (...)’ hem deze dd. 09.09.22 bezorgde nadat hij de bestreden beslissing had gevonden in zijn brievenbus!;

aangezien de gekozen woonplaats van verzoeker sinds 24.03.22 M.(...)straat, (...) te (...) is, zoals blijkt uit zijn rijksregister (zie stuk 2) en zijn attest van immatriculatie, hetwelke hij tot 09.09.22 had (zie stuk 3);

aangezien een bijlage 13 quinquies uitsluitend rechtsgeldig kan betekend/ter kennis gebracht worden hetzij (1) in persoon, hetzij (2) op de gekozen woonplaats, hetzij (3) op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen -en Staatslozen;

aangezien de bestreden beslissing ten gronde gebaseerd is op de beslissing dd. 17.06.22 van het CGVS, waarbij de derde asielaanvraag van verzoeker als kennelijk ongegrond werd afgewezen;

aangezien echter voormelde beslissing (zie stuk 5) ook niet rechtsgeldig werd betekend/ter kennis gebracht want eveneens per aangetekend post dd. 20.06.22 (zie stuk 4) werd verzonden aan het adres 'R.(...)weg, (...) te (...)’;

aangezien verzoeker slechts eind augustus 2022 kennis kreeg van voormelde beslissing toen aldan de de bewoner van het adres 'R.(...)weg, (...) te (...)’ hem deze pas aldan bezorgde; aangezien echter aldan voor verzoeker de termijn om beroep aan te tekenen bij de RVV tegen voormelde beslissing reeds was verstreken;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;”

2.2. Beoordeling

2.2.1. De verzoeker voert de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan maar laat na om deze schending met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel betoogt de verzoeker in wezen dat de bestreden beslissing niet rechtsgeldig werd betekend nu zij ter kennis werd gebracht op het adres R.(...)weg (...), (...), en niet op de werkelijk gekozen woonplaats die sinds 24 maart 2022 op het adres M.(...)straat (...) zou zijn gelegen.

De beweerde onrechtmatige kennisgeving van de bestreden beslissing houdt echter geen verband met de wettigheid van de genomen beslissing op zich. Zelfs indien er een gebrek in de kennisgeving zou zijn geweest (*quod non*), dan nog heeft dit geen invloed op het rechtmatige karakter van de genomen beslissing zelf. Een dergelijk gebrek kan dan ook niet leiden tot de vernietiging van de bestreden akte (RvS 23 februari 2005, nr. 141.068).

Een eventueel gebrek in de kennisgeving heeft enkel tot gevolg dat de beroepstermijn gestuit wordt. Er moet verder worden geduïd dat verzoeker bij machte bleek om tijdig een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de thans bestreden beslissing. De verzoeker maakt niet aannemelijk dan hij in zijn belangen werd geschaad.

In de mate dat in de bestreden akte wordt verwezen naar de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022 en waar de verzoeker aanvoert dat deze beslissing evenmin aan het correcte adres werd betekend, merkt de Raad nog op dat de verzoeker niet uiteenzet hoe de gebrekkige kennisgeving van de voornoemde beslissing van de commissaris-generaal de thans bestreden beslissing zou vitiëren. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de verzoeker het niet bij het rechte eind heeft waar hij stelt dat hij wegens de gebrekkige kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal en gelet op het verstrijken van de beroepstermijn, geen beroep meer kon indienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022. Zoals hoger reeds werd gesteld, wordt de beroepstermijn immers gestuit indien blijkt dat een beslissing niet correct ter kennis van de betrokkene wordt gebracht.

Geheel ten overvloede wijst de Raad nog op het bepaalde in artikel 52/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.”

Artikel 51/2, vierde en vijfde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook aan de Minister. Onverminderd een kennisgeving aan de persoon zelf, is elke kennisgeving geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs. Wanneer de vreemdeling woonplaats heeft gekozen bij zijn raadsman, kan de kennisgeving ook geldig worden verstuurd per faxpost of via elke andere bij een koninklijk besluit toegelaten betekeningwijze.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 16 maart 2022 een (volgend) verzoek om internationale bescherming indiende, waarna hij in het bezit werd gesteld van een bijlage 26quinquies. Op deze bijlage 26quinquies wordt onder meer het volgende vermeld:

*“(…)
die in het kader van deze procedure woonplaats kiest te
R.(...)weg (...),
(...)”*

Op 26 april 2022 wordt de verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoeker ondertekent op 26 april 2022 een “verklaring betreffende de woonstkeuze”, hij verklaart woonplaats in België te kiezen op het volgende adres: “R.(...)weg (...), (...)”. Daarnaast wordt op dit document vermeld: “Elke wijziging van de gekozen woonplaats moet bij een ter post aangetekende zending medegedeeld worden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, alsook aan de Minister.” en “Elke kennisgeving, oproeping en aanvraag om inlichtingen is geldig wanneer ze naar de gekozen woonplaats van betrokkene verstuurd wordt bij een ter post aangetekende zending of per bode tegen ontvangstbewijs.”

Het administratief dossier bevat verder geen enkel stuk waaruit kan blijken dat de verzoeker sindsdien en tot op de dag van de kennisgeving van de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022 een wijziging van de gekozen woonplaats zou hebben overgemaakt op de wijze zoals voorgeschreven door artikel 51/2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Nochtans werd hij op 26 april 2022 uitdrukkelijk gewezen op zijn verplichting om elke wijziging van de gekozen woonplaats bij een ter post aangetekende zending door te geven. Dat de verzoeker een wijziging van gekozen woonplaats heeft

meegedeeld aan de commissaris-generaal of aan de minister, kan evenmin blijken uit het uittreksel uit het rijksregister of het attest van immatriculatie dat hem door de gemeente Dilsen-Stokkem werd afgeleverd.

Het is bijgevolg niet aangetoond dat de beslissing van de commissaris-generaal van 17 juni 2022 niet correct werd betekend. De verzoeker brengt geen verder inhoudelijk verweer tegen de thans bestreden beslissing naar voor.

De aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel kan derhalve niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

2.3. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE